

בש"פ 2008/14 - עבד אל חכים איגאסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2008/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: עבד אל חכים איגאסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 4.3.2014, בעמ"ת 47359-02-13, שניתנה על-ידי כב' השופט ד' פיש

בשם המבקש: עו"ד תומר נוה

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ד' פיש), בעמ"ת 47359-02-14, מיום 4.3.2014, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת מ' קלמפנר נבון), במ"ת 5902-01-14, מיום 20.2.2014, במסגרתה נקבע כי המבקש יעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. מעובדות כתב האישום, אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי בין החודשים ינואר 2013 - דצמבר 2013, הוא רכש מאתר אינטרנט מאות כרטיסי אשראי מזויפים, ביודעו כי הם מזויפים. עבור כל אחד מן הכרטיסים המזויפים שילם המבקש סכום הנע בין \$20 ל-\$80, ובסך הכל היו ברשותו לפחות 150 כרטיסי אשראי מזויפים. עוד עולה, כי במהלך התקופה הרלוונטית, השתמש המבקש בכרטיסי האשראי המזויפים, לפחות ב-473 פעמים, תוך שהוא רוכש או מנסה לרכוש מוצרים ושירותים שונים. בסך הכל קיבל המבקש במרמה שירותים ומוצרים בשווי של כ-86,000 ₪, וניסה לקבל במרמה שירותים ומוצרים בשווי כולל של כ-651,000 ₪.

בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש העבירות הבאות: הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב); ניסיון להונאה בכרטיסי חיוב בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 420 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין; ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. המשיבה סקרה בבקשתה את הראיות שקיימות נגד המבקש, ובכלל זאת את הודעתו לפיה הוא ביצע את הרכישות המתוארות בכתב האישום תוך שאינו מודע לכך שכרטיסי האשראי מזויפים, וטענה כי הן מבססות תשתית לכאורית לאשמתו של המבקש. בנוסף טענה המשיבה, כי ההיקף והשיטתיות שאפיינה את ביצוע העבירות מלמדים על המסוכנות הנשקפת מהמבקש, וכן קיים חשש שהמבקש ישבש את הליכי משפטו באם ישוחרר.

ביום 20.2.2014 קיבל בית משפט השלום בחיפה את בקשת המשיבה. משלא חלק המבקש על קיומן של ראיות לכאורה, פנה בית משפט השלום לבחינת קיומה של עילת המעצר, וקבע כי ההיקף התכנון והתחכום של מעשי המבקש אכן מעידים על המסוכנות שנשקפת ממנו. עוד הפנה בית משפט השלום לאמור בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המבקש, לפיו מרכיבי אישיותו של המבקש, ובהם התנהגותו המניפולטיבית והעדר רצונו לקבל טיפול, אינם מאפשרים ליתן בו אמון. לפיכך, ולנוכח העובדה שלא נמצאה חלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו, המליץ שירות המבחן שלא לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. בית משפט השלום קיבל, כאמור, את המלצת שירות המבחן, והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

4. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בחיפה, וביום 4.3.2014 עררו נדחה. ראשית, דחה בית המשפט המחוזי את השגותיו של המבקש לעניין הקביעות בדבר מסוכנותו. נקבע, כי השימוש באינטרנט לצורך ביצוע העבירות, ובייחוד "בנתיב האינטרנט הידוע כ"**Darknet**", מעצים משמעותית את הסיכון להישנותן של עבירות המרמה מצידו של המבקש. בהמשך, דחה בית המשפט המחוזי אף את טרונותיו של המבקש נגד ממצאי שירות המבחן, בקובעו כי ממצאים אלו אינם מבוססים רק על הכחשותיו של המבקש, כי אם על "הסתכלות רחבה יותר על מהלכי חייו [של המבקש]". בית המשפט המחוזי קבע, כי שילוב הדברים, היינו המסוכנות הנובעת מאופי העבירות מחד גיסא, וחוסר האפשרות ליתן אמון במבקש מאידך גיסא, מצדיק את דחייתו של הערר.

הבקשה

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בבקשה הוטעם, כי לזכותו של

עמוד 2

המבקש עודנה עומדת חזקת החפות, ולכן, חרף חומרת העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום, יש לבחון חלופות מעצר שתוכלנה לאיין את מסוכנותו. עוד טען המבקש, כי אין בעצם העובדה שהוא השתמש באינטרנט לצורך ביצוע העבירות שיוחסו לו, בכדי להקים עילת מעצר נגדו. בנוסף צוין בבקשה, כי למבקש אין עבר פלילי.

המשיבה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי לא עולה הימנה כל שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור. המשיבה חוזרת ומדגישה, כי קביעותיו השליליות של שירות המבחן לא התבססו על הכחשותיו של המבקש, כי אם על התרשמותו הכללית מאישיותו והתנהלותו הכללית. עוד מציינת המשיבה, כי בענייננו לא הצביע המבקש על נימוקים משמעותיים כלשהם, אשר יצדיקו סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן. בנוסף, חוזרת המשיבה ומציינת את התחכום והשיטתיות בהם בוצעו העבירות המיוחסות למבקש, וטוענת כי יש בכך כדי לבסס את המסוכנות הנובעת מהמבקש.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערור ובתגובת המשיבה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא כי בקשות רשות ערר תתקבלנה בצמצום, ואך במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או במקרים בהם קיימות נסיבות פרטניות מיוחדות (ראו: בש"פ 3334/13 ישראלוב נ' מדינת ישראל (9.5.2013); בש"פ 5721/12 בביקר נ' מדינת ישראל (14.8.2012); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' ג'ריס (17.4.2011)). בנידון דידן, לא מצאתי כי הבקשה מעלה כל שאלה עקרונית בעלת חשיבות כללית, וכל כולה סבה סביב טרוניותיו של המבקש נגד קביעותיהן של הערכאות הקודמות באשר למסוכנות הנשקפת ממנו, ובאשר לכוחה של חלופת מעצר לאיין מסוכנות זו. ברי, כי מדובר בטרוניות התחומות לדל"ת אמותיו של עניינו הפרטני של המבקש, ואין בהן כדי להצדיק מתן רשות לערור. בנוסף, לא מצאתי כי בענייננו מתקיימות נסיבות פרטניות מיוחדות אשר יצדיקו קיומו של דיון ב"גלגול שלישי".

8. מעבר לנדרש אוסיף, כי בניגוד לטענותיו של המבקש, מעצרו אינו מבוסס על חומרת העבירות שיוחסו לו, כי אם על המסוכנות העולה מהעבירות המיוחסות לו, בצירוף לרושם השלילי שהותיר על שירות המבחן. בענייננו, המבקש הונה, לכאורה, באופן שיטתי בתי עסק רבים במהלך תקופה של כשנה, תוך שהוא מנסה לקבל במרמה מוצרים ושירותים בשווי של מאות אלפי ש"ח, באמצעות שימוש בכרטיסי אשראי מזויפים שרכש באינטרנט. סבורני, כי בדין קבעו הערכאות הקודמות כי מעשים אלו, ונסיבות ביצועם, מלמדים על מסוכנותו של המבקש. לא למותר הוא לציין, בהקשר זה, כי נקבע לא אחת בעבר, שביצוע עבירות רכוש בהיקף ניכר ובאורח שיטתי, תוך שימוש באמצעים מתוחכמים ומיוחדים, מקים עילת מעצר כנגד הנאשם בשל המסוכנות שנשקפת ממנו לשלומו ולביטחונו של הציבור (בש"פ 834/11 קובודי נ' מדינת ישראל (8.2.2011); בש"פ 5788/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (4.8.2010); בש"פ 5431/98 פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד (4) 268 (1998)). דומה, כי כוחה של הלכה זו יפה אף לענייננו.

בנוסף, נוכח ממצאיו של שירות המבחן באשר לאופיו של המבקש והסיכון להישנות העבירות, לא מצאתי מקום להתערב בקביעה לפיה, לעת הזו, אין בנמצא כל חלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו של המבקש. בנסיבות אלו, ומשלא הייתה מחלוקת בין הצדדים בקשר לקיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של המבקש, סבורני כי בדין הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

עמוד 3

9. בקשת רשות הערר נדחית, איפוא.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ד (6.4.2014).

שׁוֹפֵט
